

Mi lesz a sorsunk?

Máté 7,24-27.

Új év napja

Nagybarát, 1953. jan. 1.

Két házépítő emberről szól a mai napra kirendelt szent lecke. A házépítő ember jövőbe néző ember. Egy napra csak sátrat szoktak verni. Csak az épít házat, aki messzebb néz. A messzebb néző embert pedig sokszor megrohanja ez a gondolat: Mi lesz a sorsunk? A két házat építő ember is bizonytalansággal sokszor gondolt erre, míg a házat építette: Mi lesz a házam sorsa? Békesség fog-e tanyázni benne, vagy háborúság csatazaja veri majd fel falai csendjét? Boldog napok mosolygós arcú emberei fognak-e ki s bejárni ajtaján, vagy szenvedők sápadt arca fog kinézni ablakain?

Új év napján minden ember jövőbe néző ember, s minden ember ajkán ott van a kérdés: Mi lesz a sorsunk ebben az új esztendőben? Mi ne keressünk választ erre a kérdésre babonás jóslásokban, ne próbálgassuk magunk sem megadni rá a választ rövidlátó emberi spekulációkkal, hanem keressünk rá választ Isten igéjében.

Mit mond az ige? Mi lesz a sorsunk?

1. Sorsunk a vihar. Ez az ige első felelete.

Mindkét megépített ház a hasonlatban viharba kerül. Még pedig nem akármilyen vihar próbálja ki tartósságát, hanem rettentő felhőszakadásos orkán. Felülről ömlik rájuk az eső, alulról az árvíz szennyes hullámai ostromolják vadul, az orkán pedig, mint valami eszeveszett óriás, rázza az épületeket, hogy csak úgy recseg bennük minden ereszték. Azt mondod rá: Rettentő kilátás. Lehet, de az ige ezt mondja, még pedig kikerülhetetlennek mondja. Ezen a földön nincs viharmentes zóna. Nincs olyan hely, ahová azzal a biztos tudattal tehetnéd le a házad alapkövét: Itt biztosítva vagyok minden vihar elől. Az 1953. esztendő sem kivétel tehát. Itt is el kell készülnünk viharra.

Lehet - s adja is Isten, hogy így legyen, hogy a népek békevágya meg fogja akadályozni a háborús feszültségek kitörését, de magát a hasonlatbeli vihart semmiféle emberi jóakarattal és összefogással nem tudja megakadályozni. A vihar a hasonlatban a szenvedést példázza. Erről pedig Luk. 9,23-ban ezt mondja Jézus: „Mondja vala pedig mindenkinek: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét minden nap és kövessen engem.” Minden embernek és minden napnak megvan tehát a maga keresztye. Ez elől a keresztye elől nem lehet elmenekülni. Utólér és ránk zuhan, akárhová megyünk. A keresztye

elől csak a kereszt alá lehet menekülni. A magunk keresztje alá. Azzal, hogy alázatosan alátartjuk a vállunkat, vállaljuk és hordozzuk. Ehhez meg az erőt egy másik kereszt adja, a Krisztus keresztje, mely bűnbocsánatot, életet és üdvösséget ad a hívőnek.

2. Sorsunk a fundamentum. Ez az ige második felelete.

A hasonlatban két ház épül. Lehet, hogy a két építető rokon, barát vagy ismerős is. Az is lehet, hogy együtt beszélük meg a tervet s elhatározzák, hogy két teljesen egyforma házat fognak építeni. Amikor azután a kivitelezésre kerül a sor, az egyik egy sziklás helyet választ ki az építkezés helyéül. A másik ezt ostobaságnak és fölösleges pénzpocsékolásnak tartja. Sziklára építeni rettentő drága. Maga a fundamentum helyének kicsákányozása rengeteg erőfeszítést és költséget igényel. Ő okosabban csinálja. Az építkezés helyéül egy homokos területet választ ki, ahol gyerekjáték a fundamentum helyét megcsinálni, s a munka is sokkal olcsóbb. Így épül meg a két ház. Mikor készen vannak, az emberi szem semmi különbséget sem lát közöttük, ám a vihar megmutatja. A különbség a láthatatlanban, az elrejtettben, a fundamentumban van. A homokra épült ház alól kimossa a felhőszakadás és az árvíz a homokot, az orkán pedig összedönti, mint egy kártyavárat. A sziklára épült házat is megtépázza, de nem bír vele, mert sziklába van gyökerezve. A ház sorsát tehát a fundamentum szabja meg.

A szenvedés vihara mindig feltárja azt, ami a mélyben van, mint ahogy a tó iszapját felkavarja és felszínre hozza, úgy mutatja meg, hogy van-e fundamentuma az életünknek, hogy milyen belső, eddig láthatatlan erők vagy erőtelenségek húzódnak meg bennünk a felszín alatt. Ezekben a belső erőkön vagy erőtelenségeken fordul meg a sorsunk a viharban. A szenvedés viharát nem az erős fizikum állja, hanem az erős lélek. A bölcs ember ezért nem hanyagolja el a lélek gondozását, ezért nem tartja azt fölöslegesnek, hanem az élet alapvető kérdései közé tartozónak.

Vajon így gondolkodtál-e eddig is, vagy nem törődtél lelked kérdésével? Ha nem törődtél, kezd el korán, mert aki akkorra halogatja, mikor már hallani lehet a közeledő vihar zúgását, az olyan balga ember, mint az a kocsis, aki igás lovait a hegy tövében kezdi el abrakolni, különben pedig csak törekszálmán tartja őket.

3. Sorsunk Krisztus. Ez az ige harmadik felelete.

A lélek gondozása alatt az ige nem valami jó idegállapotra való törekvést ért. Vannak ugyanis sokan, akik abban a véleményben vannak, hogy a viharban való megállás annyiban lelki kérdés, mert az idegek kérdése. Minél erősebb valakinek az idegzete, annál jobban bírja a vihart, míg a gyenge idegzetű egy-

kettőre elveszti a fejét és összeomlik. A hasonlatban a fundamentum nem valami, hanem valaki. „Valaki hallja tőlem e beszédek, és megcselekszi azokat,, és „Valaki hallja tőlem e beszédek, és nem cselekszi meg azokat”... Így szól az igében Jézus, a fundamentum tehát Ő maga. Pál apostol is ezt mondja: „Más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus” (I.Kor 3,11). Az előrelátó, bölcs ember tehát úgy készül fel minden eshetőségre, hogy Jézus Krisztusra építi rá az életét, ami hasonlat nélkül azt jelenti, hogy élő és állandó összeköttetésbe lép vele, mint a szőlővessző a szőlőtőkével.

Külön szeretném hangoztatni azt, hogy Krisztusra, mint fundamentumra való ráépülés a vele való állandó kapcsolatot jelenti. A szőlővessző sem teheti meg, hogy gondol egyet, lelép a szőlőtőkéről, önállósítja magát, s amikor egyszer ijedten veszi észre, hogy fonnyadnak a levelei, gyöngül az ereje, akkor megint visszakéredzkedik a tőkére. A szőlővessző csak a tőkén élhet. A tőkéről való leválás a halálát jelenti. Ugyanígy van a fundamentumnál is. A ház nem lehet időszakos közösségben a fundamentummal. Nem ülhet rá, mint biztos székre, mikor elfáradt, s nem lazíthatja meg kapcsolatát vele, mikor frissnek, elevennek, életerősnek érzi magát. A fundamentummal való kapcsolat minden meglazulása a ház összedőlésének kockázatát rejti magában.

Ha tehát az elmúlt esztendőben csak afféle műkedvelő keresztyén voltál, aki hébe-hóba felkerested a templomot, kezedbe vetted, mikor épp eszedbe jutott, a Bibliádat s ha valami nagy öröm ért, vagy bánat sújtott, akkor imádságra kulcsoltad a kezedet, akkor tudd meg, hogy ezért nem voltál viharálló, s így sohasem leszel. Viharálló ember csak a Krisztussal állandó életközösségben élő ember.

4. Sorsunk az ige. Ez az ige negyedik felelete.

Ha - amint eddigi gondolatmenetünkben kiténik - sorsom az új esztendőben azon dől el, hogy állandó, élő kapcsolatban vagyok-e Krisztussal, akkor sorsdöntő kérdés számomra, hogy miképp lehet megvalósítani ezt az állandó életközösséget vele. Az igén keresztül. Ezt feleli rá Jézus. Az igével kell állandó kapcsolatban maradnom, mert ezen keresztül szól hozzám Jézus. A hasonlatban is azt mondja: „Ha valaki hallja én tőlem e beszédek,,. Mindennapos bibliaolvasó emberré kell lenned.

Jézus beszédét azonban nemcsak olvasni kell, hanem hallani is. A Jézussal való fundamentális kapcsolathoz tehát nem elég a mindennapi csendes óra magányos beszélgetése Ővele, hanem a gyülekezet közössége is kell hozzá. Rendszeres templomi igehallgatóvá kell tehát lenned.

Jézus beszédét azonban nem elég olvasni és hallgatni, hanem azt meg is kell cselekedni. A szent leckében említett mindkét ember igehallgató volt, csak az egyik nemcsak hallgatója volt az igének, hanem megtartója is, a másik pedig csupán hallgatója. Az egyik mindent magára vonatkoztatott s mindjárt ki is próbálta a mindennapi életben, a másik csupán elgyönyörködött benne, vagy Isten felől való ismereteit gyarapította általa. Csak az Isten igéje által vezérelt élet a viharálló élet.

Nem tudom, megfigyelted-e, hogy az ige nem felel a kíváncsiság kérdésére: Mi lesz a sorsunk? ellenben felel arra, hogy min dől el a sorsunk. A felelet pedig ez: Rajtam dől el, hogy mi lesz a sorsom az 1953-as esztendőben. Ne azon törd tehát a fejedet, hogy mi lesz körülöttem, hanem azzal törődj, hogy mi lesz benned! Ha Krisztus a fundamentumod, akkor mosolyoghat napsugár, bömbölhet vihar, nem dől össze a házad, mert kősziklára építettet. Ámen.